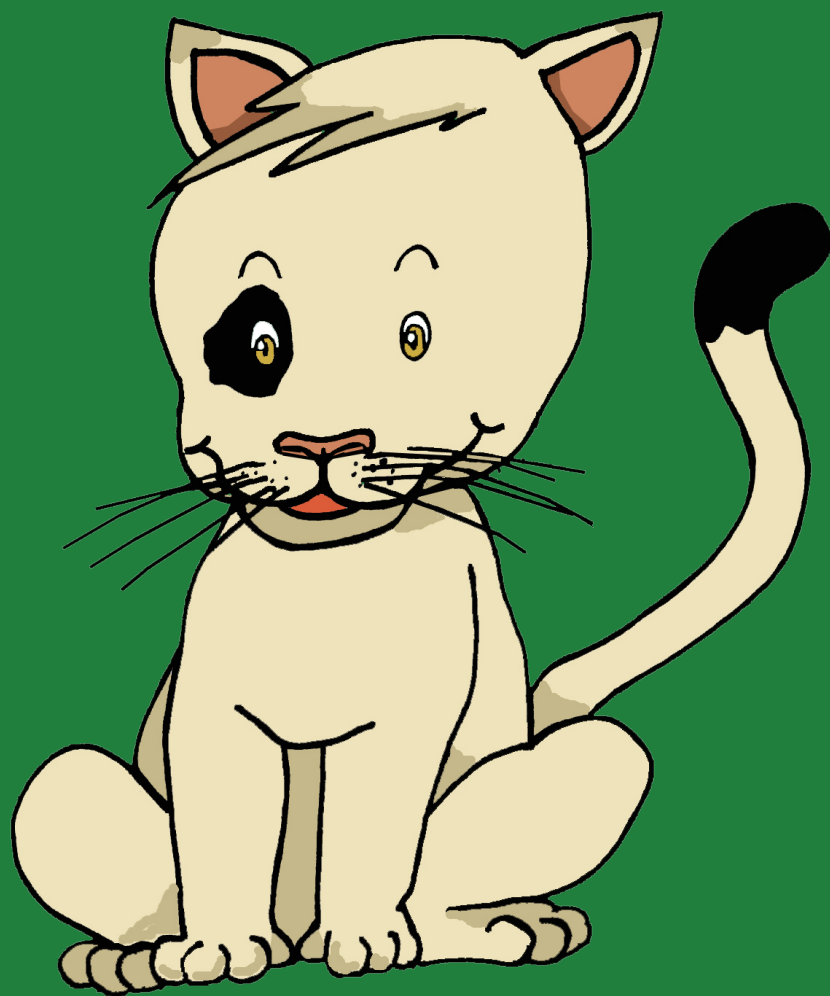

El gat Romeu i el bosc màgic

Antoni Argent Ballús

© Antoni Argent Ballús

1a edició: Maig del 2014

Impressió, disseny de la coberta i composició:

IGràfic · www.igrafic.com

Il·lustradora: Núria Ramon

Assessora lingüística: Sílvia Garcia

ISBN 13: 978-84-616-9284-2

Dipòsit Legal: B 11631-2014

Queda rigorosament prohibida, sense autorització escrita del titular del copyright la reproducció parcial o total d'aquesta obra amb qualsevol mitjà o procediment, compresos la reprografia i el tractament informàtic, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei.

Hi havia una vegada un gat que vivia en una masia. Es deia Romeu, era de color ros i tenia una taca de color negre al voltant de l'ull dret i una altra al final de la cua. Tot el dia s'enfilava pels arbres, jugava amb altres animals i corria pels camps que hi havia al voltant de la masia. Una tarda del mes de juliol es va dir:

—Tinc ganes de veure món, descobrir llocs nous i conèixer altres animals.

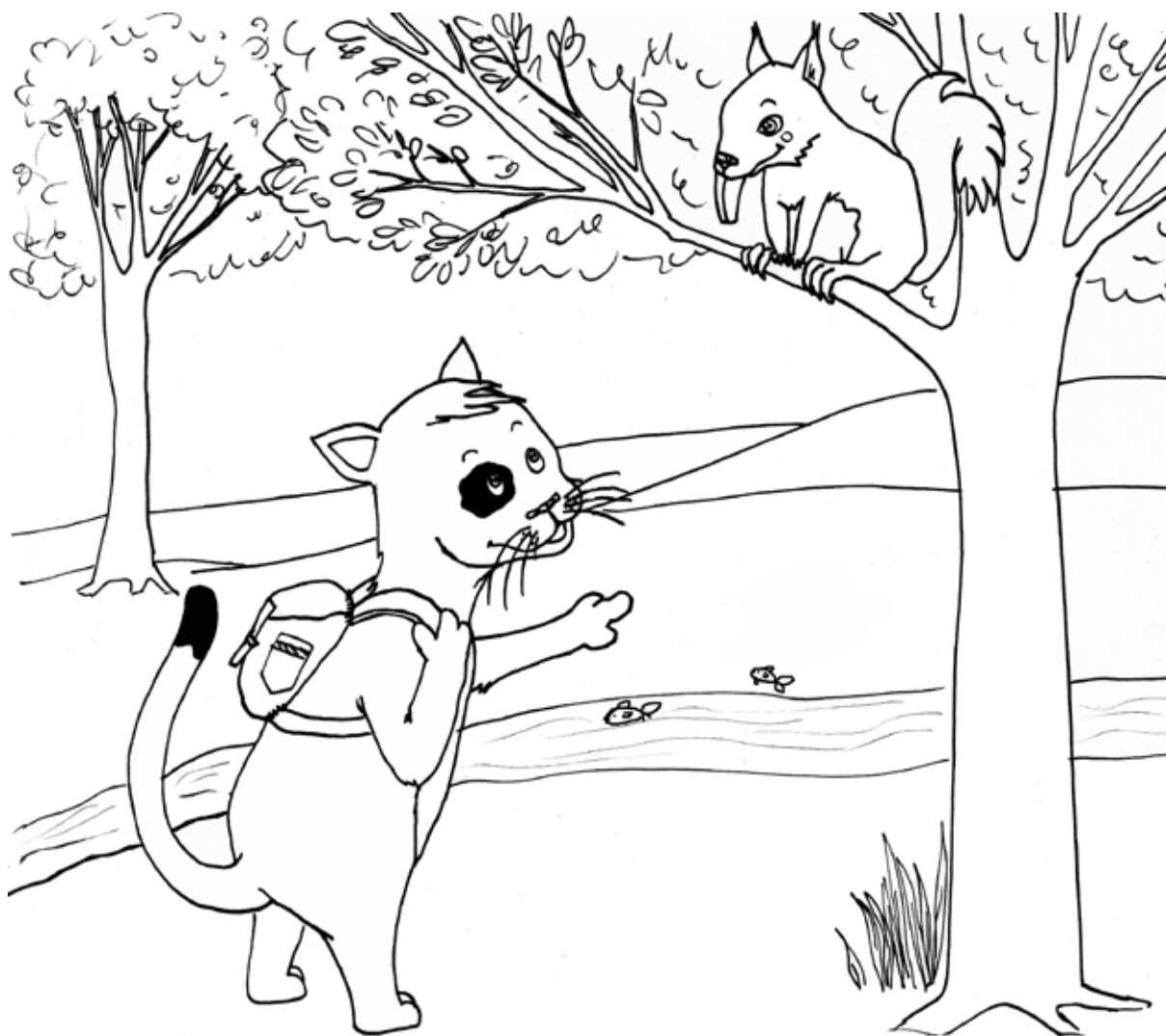
Va agafar una petita motxilla, es va acomiadar dels seus estimats amics i va prendre el primer camí que va trobar. Quan ja feia una bona estona que caminava, es va aturar sota un arbre per descansar, al costat d'un rierol. De cop i volta, va sentir un soroll. Va mirar a dreta i esquerra, però no va veure res. Al cap d'uns instants, va tornar a sentir més sorolls. Va mirar enlaire i va veure que alguna cosa es movia entre les branques. D'entre les fulles, va treure el cap un esquirol.

—Qui ets?

—Sóc el gat Romeu. I tu?

—Em diuen Dents Grosses. Què hi fas per aquí?

—Vull conèixer llocs nous i viure aventures.

L'esquirol va baixar de l'arbre i va seure al costat del gat Romeu.

—Si vols viure una bona aventura, et puc dir on la pots trobar. Diuen que hi ha un bosc màgic on qui entra no en surt.

—I on és aquest bosc?

—És a set dies caminant, seguint aquest rierol. Aquesta aigua que veus entra al bosc i ningú no sap cap a on va.

El gat Romeu va pensar que seria tota una aventura entrar en aquell bosc per saber què amagava.

—Vols venir amb mi? —li va preguntar a l'esquirol Dents Grosses.

—Ui, no! Jo tinc molta por —va respondre.

—Jo sóc un gat molt valent i ràpid i t'ajudaré a vèncer la por. No vols saber què hi ha en aquell bosc?

—I tant que m'agradaria saber-ho.

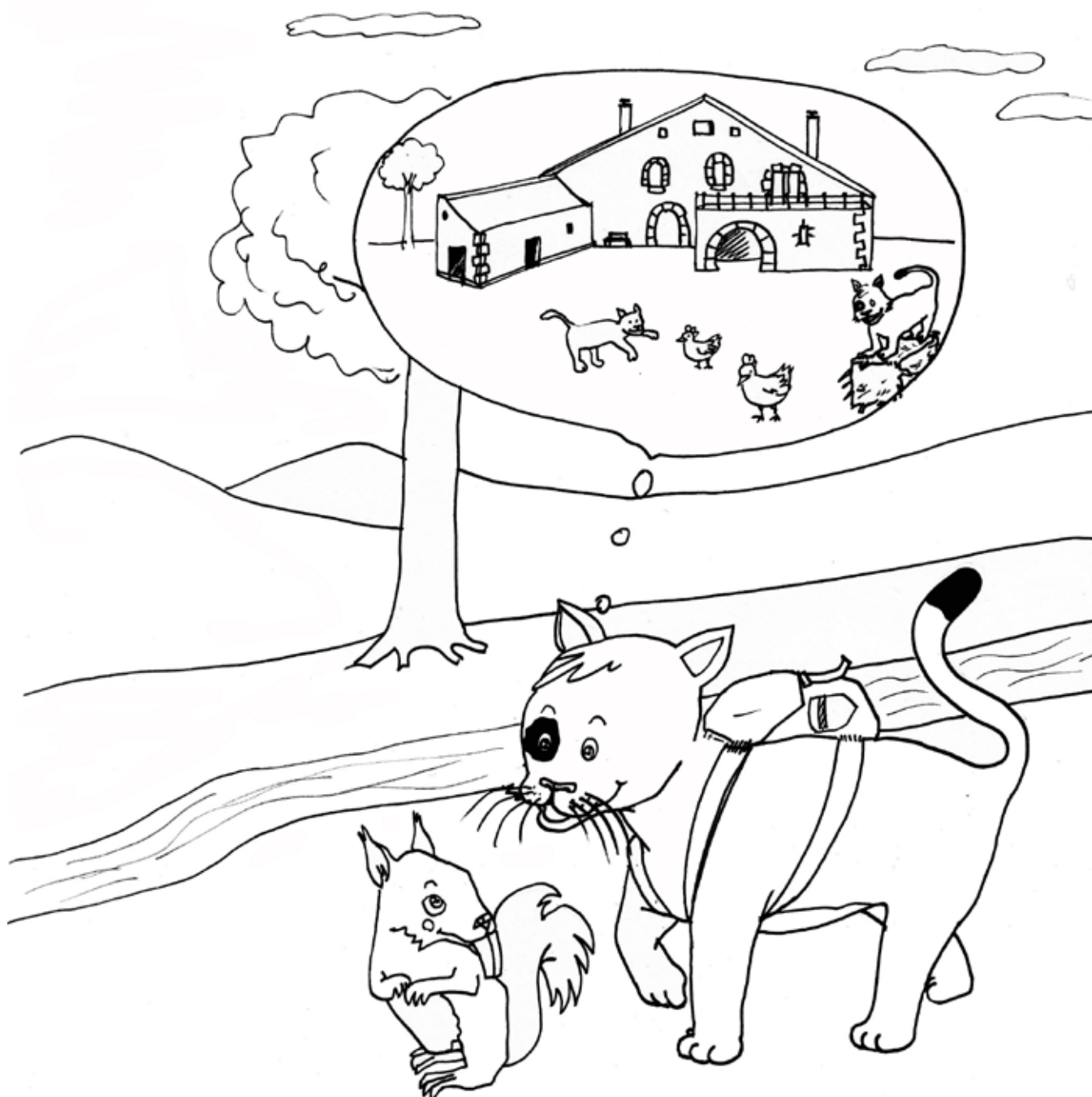
El gat Romeu va convèncer l'esquirol Dents Grosses a emprendre junts aquell viatge. L'endemà, quan sortís el Sol, començarien a fer camí, seguint el rierol.

* * *

Mentre caminaven, el gat Romeu li explicava com corria, jugava i saltava a la masia. Corria amb altres gats pel graner, jugava amb les gallines i saltava per damunt de les bales de palla que hi havia al magatzem. No li faltava ni menjar, ni beure, ni companyia, ni diversió...

—I per què vas marxar? —li va preguntar l'esquirol Dents Grosses.

—Perquè volia conèixer altres animals i altres llocs. Estic molt content d'haver-te conegut i que m'acompanyis.

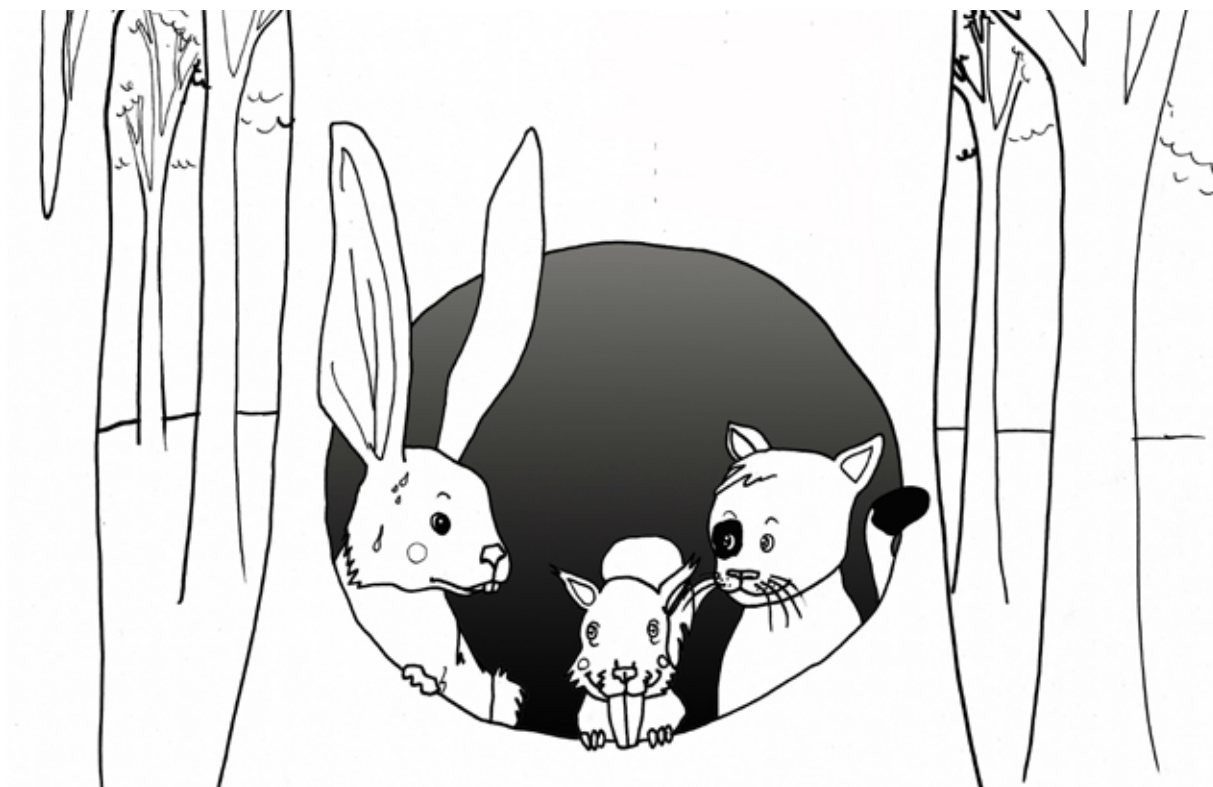
Durant hores van caminar seguint el rierol i només van aturar-se per descansar i menjar una mica. Quan es va fer fosc, van trobar un arbre amb un tronc ben ample amb un forat prou gran per passar-hi la nit.

De bon matí, uns sorolls els van despertar.

—Què són aquests sorolls? —va preguntar l'esquirol Dents Grosses.

Van treure el cap i, tot d'una, van veure com un conill es precipitava contra ells i anaven a parar dins l'amagatall on havien passat la nit.

—Quiets, que ens sentiran —va dir el conill.

Lluny de tot perill, van decidir sortir del tronc.

—Qui ets? —li va preguntar el gat Romeu.

—Sóc el conill Orelles Llargues. Em persequien dos

caçadors que volien que fos el seu dinar. Sort que he trobat el vostre amagatall! Què hi fan per aquí un gat i un esquirol?

—Jo sóc el gat Romeu i ell, el meu amic, l'esquirol Dents Grosses. Volem entrar al bosc que hi ha al final d'aquest rierol. En saps alguna cosa?

—I tant! És un bosc màgic, mesos enrere un caçador em va trobar ferit i em va curar perquè no havia vist mai un conill amb unes orelles tan llargues. Sempre estava enfadat i es queixava per tot. Quan va sentir que hi havia aquest bosc, va marxar de casa per descobrir-lo i encara no ha tornat.

—Ui, quina por! —va dir l'esquirol Dents Grosses.

—Vols venir amb nosaltres? —li va demanar el gat Romeu.

—No ho sé. A mi m'agrada estar sol i córrer pels boscos.

—Ens agradaria ser els teus amics —li va dir el gat Romeu.

—D'acord, vindré amb vosaltres i així m'expliqueu què és això de tenir amics. No m'he tingut mai.

—Doncs, som-hi! —van exclamar tots tres.

Tot fent camí, li van explicar com n'era de bonic tenir amics amb qui divertir-te, compartir el temps i confiar. Al conill Orelles Llargues, li va agradar molt el que li explicaven.

Ja havien passat tres dies i els nostres aventurers cada cop tenien més ganes de saber què trobarien en aquell bosc. El gat Romeu no havia estat mai tan lluny de la masia on havia viscut sempre. Estava molt content d'haver pres la decisió de marxar.

L'endemà van arribar a un lloc on el rierol es feia més ample i l'aigua quedava estancada tot formant una gran bassa. Al mig van veure uns ànecs blancs que s'estaven refrescant. Com que no estaven acostumats a veure ningú per aquell indret, van apropar-se cap als visitants.

—Què hi feu per aquí? —va preguntar-los un dels ànecs.

—Anem al bosc màgic —li va respondre el gat Romeu.

—Què? No sabeu que és molt perillós? Conec uns gossos que mesos enrere hi van anar i no han tornat. Us aconsello que no hi aneu.

—Gràcies per avisar-nos, però tots tres estem disposats a arribar-hi i descobrir què s'hi amaga.

De sobte, d'entre les plantes que hi havia prop de la bassa, va treure el cap un ànec que havia escoltat la conversa.

—He sentit que voleu anar al bosc d'on no torna ningú. Si us sembla bé, us hi acompanyaré.

—Com et dius? —li va preguntar el gat Romeu.

-Em diuen Bec Punxegut.

Al gat Romeu, a l'esquirol Dents Grosses i al conill Orelles Llargues, els va semblar molt bona idea. Van decidir que un cop haguessin descansat reprendrien el camí.

L'ànec Bec Punxegut els va explicar que la resta d'ànecs el veien estrany perquè feia coses que no feien els altres. Quan es va imaginar la gran aventura, no s'ho va pensar dos cops.

—Ser diferent no és cap problema —li va dir el gat Romeu—. Hem d'acceptar els altres tal com són, perquè ningú no és igual.

Al cap de dos dies, van arribar a una zona on els arbres cada cop estaven més atapeïts. S'estaven acostant al bosc i l'esquirol Dents Grosses va començar a tenir por.

—Em sembla que al final no entraré al bosc.

—No tinguis por —li va dir el conill Orelles Llargues—. Amb aquestes orelles puc sentir qualsevol soroll des de molt lluny. Si hi hagués cap perill, us avisaria de seguida. I tu corres molt, oi?

—D'acord —va dir l'esquirol Dents Grosses—. Jo sóc molt ràpid i puc córrer molt de pressa.

Quan van deixar enrere aquells arbres, van trobar-se davant un enorme mur de pedra amb una porta. A dalt de tot, hi havia un rètol amb unes lletres:

Qui entra ja no en surt

Sabien que havia arribat el moment esperat. Quan es disposaven a obrir la porta, un mussol que estava sobre el mur els va advertir:

—Què voleu fer?

—Volem entrar en aquest bosc —va dir el gat Romeu.

—Que no sabeu llegir? Que no heu llegit el rètol? Us aconsello que no goseu explorar-lo. Fa mesos que estic en aquest mur observant tothom qui entra i no en surt ningú.

- I tu qui ets? —va preguntar l'ànec Bec Punxegut.
- Sóc el mussol Ulls Rodons. El meu amo, abans d'entrar-hi, em va dir que l'esperés aquí dalt i des d'aquell dia que no me n'he mogut.
- I no t'agradaria venir amb nosaltres a buscar-lo?
- L'esperaré aquí fora i que em digui què haig de fer.
- I si no en surt mai més? Passaran els anys i hauràs estat tota la vida aquí esperant-lo!
- Sí, tens raó. Us acompanyaré. Em sembla que és el primer cop que prenc una decisió.

I així, tots junts van entrar en aquell bosc. De seguida van comprovar que pràcticament no hi havia llum. El gat Romeu va recordar que dins la motxilla tenia una llanterna que els ajudaria a guiar-se en la foscor.

A mesura que avançaven, els arbres, arbustos i matolls cada cop eren més densos i no els permetien veure-hi més enllà. L'esquirol Dents Grosses va tenir la bona idea de pujar fins al capdamunt d'un arbre. La resta de companys hi van estar d'acord, però li van dir que anés amb molt de compte. Va començar a pujar molt ràpidament i,

tot d'una, el van perdre de vista. Grimpava i grimpava, però el tronc d'aquell arbre no s'acabava mai. Estava tan cansat que al final es va rendir.

Ja feia estona que els seus companys no en sabien res i estaven ben preocupats. El mussol Ulls Rodons va decidir anar-lo a buscar. Va enlairar-se i de seguida es va adonar que era molt estrany que aquells arbres fossin tan alts. Quan feia estona que volava, va trobar-lo estirat en una branca, recuperant-se.

—Estic molt cansat —va dir l'esquirol Dents Grosses—. Mai m'havia enfilat en un arbre tan alt.

—Sí, és molt estrany —va dir el mussol Ulls Rodons—. Puja a sobre meu, que baixarem.

Quan van ser a baix, els va explicar què els havia passat en l'intent d'escalar aquell arbre.

—Són uns arbres molt alts i sembla que no s'acabin mai. Estic molt cansat per tornar-ho a intentar —va dir l'esquirol Dents Grosses.

—Provaré de pujar a dalt de tot de l'arbre —va dir el mussol Ulls Rodons.

—Si veus alguna cosa, avisa'ns —va dir el conill Orelles Llargues—. Amb les orelles que tinc puc sentir el que es diu des de molt lluny.

El mussol va arrencar el vol. A mesura que pujava, les branques s'ajuntaven i impediien l'entrada de la llum. Hores i hores va estar volant fins que va arribar

al capdamunt. Però no hi va trobar un cel blau, sinó un cel fosc, sense núvols i sense ocells. Cansat de tant volar, va descansar damunt del punt més alt d'un arbre. Des d'allà, gràcies als ulls que tenia, va divisar un punt de llum a l'horitzó.

—Què deu ser aquella espurna de llum? —es va dir el mussol Ulls Rodons.

Va recordar què li havia dit el conill Orelles Llargues i va cridar amb totes les seves forces:

—Ja he arribat a dalt de tot dels arbres! Veig una llum molt lluny d'aquí! Començo a baixar!

El conill Orelles Llargues va explicar als tres amics el que havia sentit. Hores més tard, quan el mussol Ulls Rodons va arribar, ja dormien.

En llevar-se, els va indicar la direcció on podrien trobar aquella misteriosa llum i van començar a endinsar-se en aquell bosc. Al cap de moltes hores, van arribar a una gran porta. Al capdamunt hi havia una serp que els va avisar que si la creuaven no voldrien tornar enrere, tal com havien fet altres abans que ells.

—Segurament trobarem tots els que hi van entrar i no han tornat —va dir el gat Romeu.

—No us recomano entrar-hi, però depèn de vosaltres —va dir la serp.

—Hem fet un llarg viatge per arribar-hi i ara no ens farem enrere —va dir l'ànec Bec Punxegut.

En aquell instant, la porta es va començar a obrir i, de cop i volta, una llum els va enlluernar. A més, van començar a olorar unes aromes delicioses i van començar a sentir una dolça melodia.

—Som-hi! —va dir el conill Orelles Llargues.

Només traspassant la porta, van veure un cel de color blau radiant i un jardí amb flors mai vistes i arbres amb fruits saborosos que no s'acabaven. Quan n'agafaves un, en sortia un altre. Hi havia animals de tota mena: girafes, elefants i granotes. Al fons hi havia una cascada de bombolles de sabó de diferents colors i per tot arreu hi havia globus d'on penjaven pastissos.

L'esquirol Dents Grosses va animar els seus companys a endinsar-se en aquell fantàstic paratge. Semblava que haguessin perdut la por i fos qui més ganes tenia de conèixer aquell indret. Van entrar-hi molt a poc a poc, no es creien tot el que estaven veient.

Tothom reia, corria, saltava... Al bell mig del bosc, hi havia un bolet enorme. De la part més alta, uns petits follets es llançaven per un tobogan i queien en una piscina de boles. Se sentia una música agradable i suau arreu. D'una font no parava de brollar xocolata blanca i negra i, més enllà, hi havia un llac on naixia el rierol que els nostres protagonistes havien recorregut.

L'ànec Bec Punxegut de seguida va capbussar-s'hi i, en sortir, es va adonar que estava envoltat de peixos mai vistos. De cop i volta, el conill Orelles Llargues va reconèixer el caçador que l'havia curat. El recordava amb cara d'enfadat, però allà el veia feliç i amb un gran somriure. No s'ho podia creure. Es respirava un aire diferent, d'alegria i serenor. Finalment, el musol Ulls Rodons va trobar el seu amo jugant amb altres animals. Els ensenyava a fer tombarelles.

Havien entrat en un altre món, en un paradís. En definitiva, un lloc per quedar-s'hi.

Van passar els mesos. Tots estaven molt contents allà, però al gat Romeu se'l veia trist.

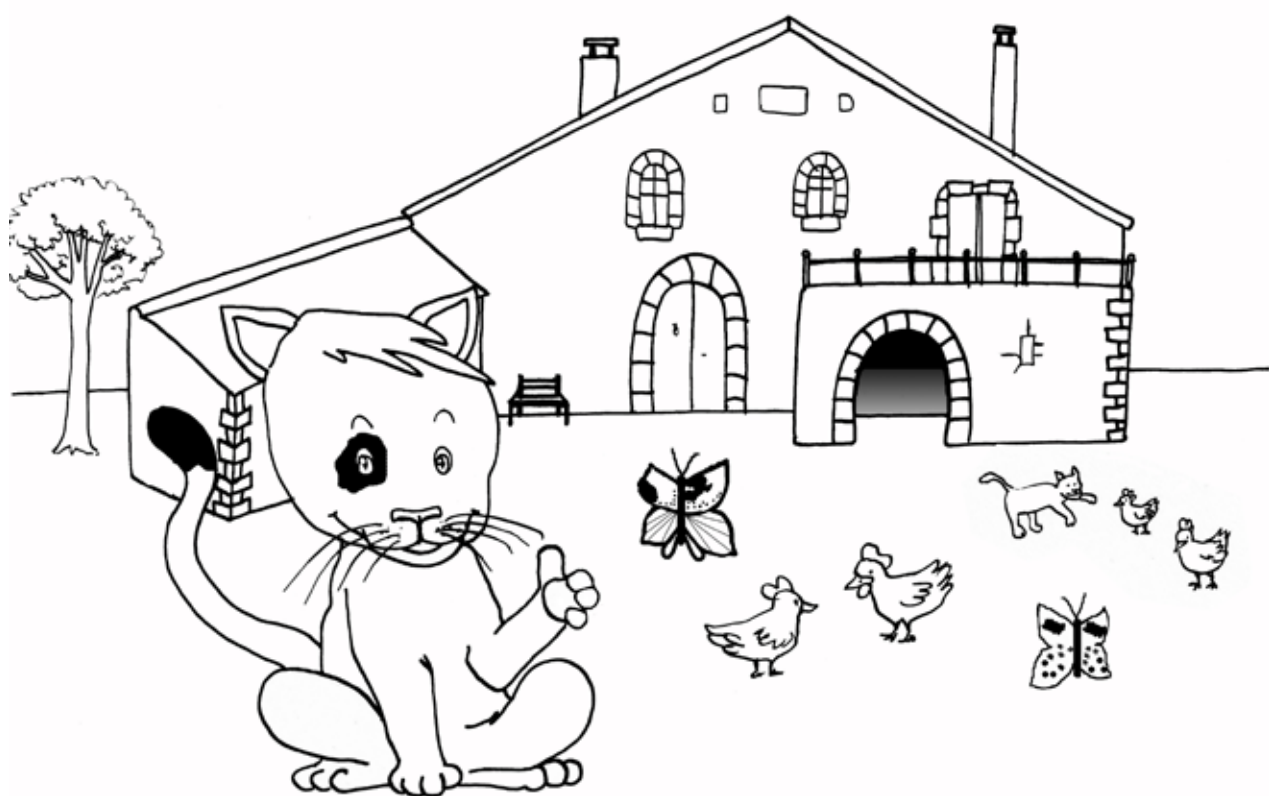
—Què et passa? —li va preguntar el mussol Ulls Rodons.

—Descobrir aquest bosc ha estat una gran aventura, haver-vos conegut també, però trobo a faltar els meus amics de la masia. Voldran que els expliqui la nostra història i quines experiències he viscut. Volia conèixer altres animals i recórrer món. Aquí ho tinc tot, però, a ells, no els tinc. He decidit tornar.

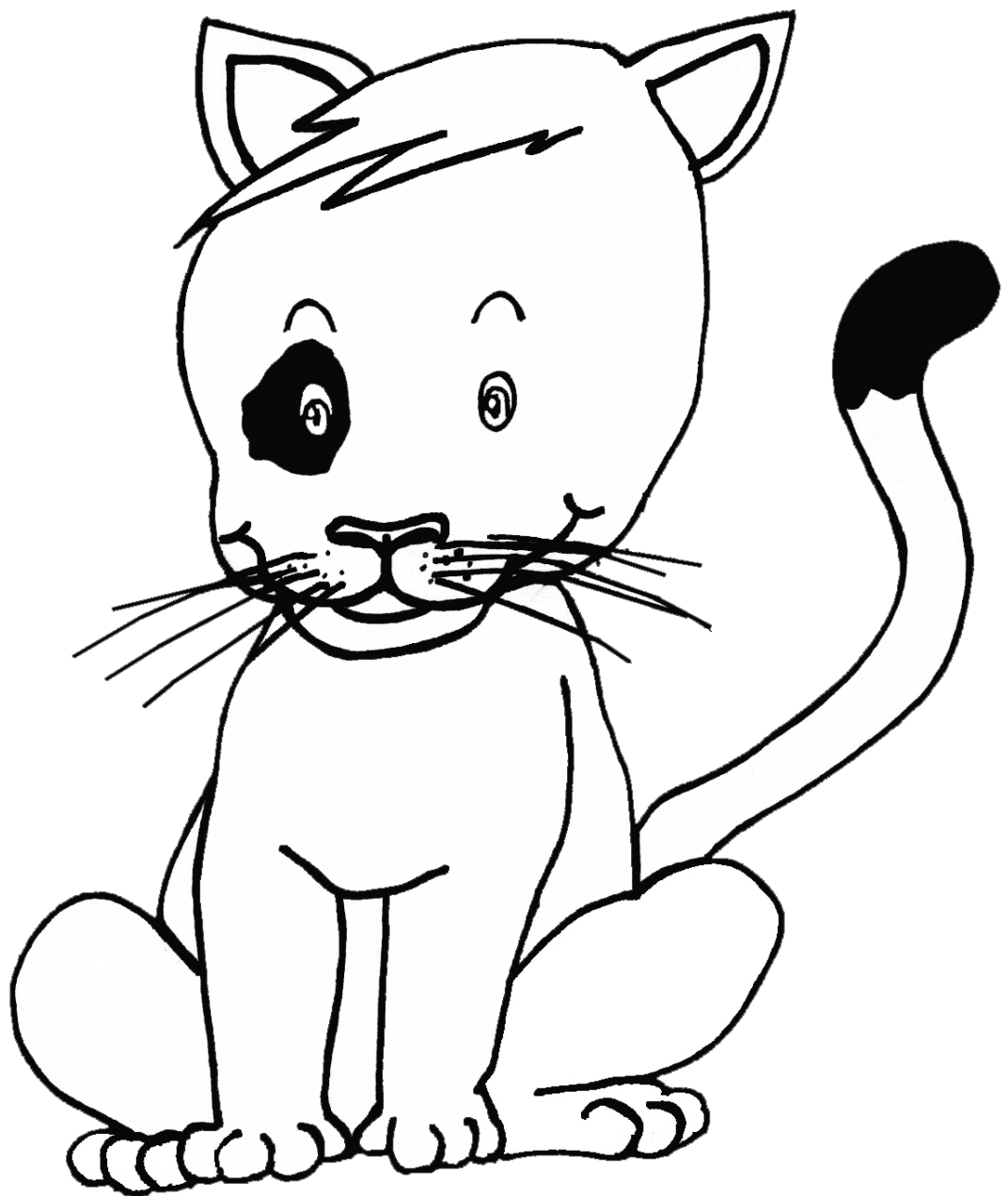
—T'entenc —va dir el mussol Ulls Rodons—. El més important a la vida és compartir-la amb els teus. Gràcies a tu, hem conegut aquest bosc; l'esquirol Dents Grosses ja no té por; el conill Orelles Llargues ha conegut el valor de l'amistat; l'ànec Bec Punxegut és acceptat tal com és, i jo he après a prendre decisions. A més, entre nosaltres s'ha creat una gran amistat. Vas voler emprendre aquesta aventura i ens vas animar a acompanyar-te. Ets un bon amic i sempre et recordarem.

El gat Romeu va agafar la motxilla, es va acomiadar dels seus amics i va anar cap a la gran porta on hi havia la serp. Aquesta ho va trobar estrany, ja que era el primer que en sortia. La serp sabia la diferència entre els dos mons que separava aquella porta.

El gat Romeu va arribar a la masia un diumenge de primavera. Els seus amics, en veure'l, se'n van alegrar i van començar a abraçar-lo. Li van fer moltes preguntes, ja que volien saber on havia estat, què havia fet i qui havia conegut. Havia tornat a casa seva.

EL GAT ROMEU

Agraïments:

Estabanell
Energia

fundació espavila

CAMBRIDGE
SCHOOL

Obra Social "la Caixa"

ad
MARINA
Recanvis per a l'automòbil

GRUPO ABL
Serveis i Manteniments

sarsa
GRANOLLERS

Grup Automòbils Bertran

littleenglish
ESCOLA D'IDIOMES

finques les franqueses

tbclass

Associació Educatva i Formativa TBCLASS

9 788461 692842